

nende Broarbejder har været i de nærmest foregaaende Aar, og jeg er da kommet til det Resultat, at min Beregning er rigtig, naar de Priser, som Statsbanerne har betalt, bliver lagt til Grund. Statsbanerne har f. Eks. bygget en Bro af lignende Art her ved Københavns Personbanegaard, nemlig Tietgens-Broen, og dens Areal er nogle Hundrede Kvadratmeter større end de to her omhandlede Broer tilsammen, og den har kostet 296,000 Kr. i alt. Men herunder falder Udgifter til en meget kostbar Fundering, idet der er funderet til en meget stor Dybde paa Jernbetonpæle, og endvidere er der store Rampemure; disse to Ting kommer ikke til at gøre sig gældende ved Aarhus, idet der her bygges paa haard, fast Bund, der er stærk nok til at bære, naar blot man kommer saa langt ned i Jorden, at Frosten ikke kan komme ind under Pillerne. Endvidere er der ved Tietgens-Broen anvendt nogle meget kostbare Granitsøjler, som man ogsaa kunde spare her og rimeligvis vil spare.

Naar jeg sammenstiller disse forskellige Ting, kommer jeg til det Resultat, at jeg har Ret, naar jeg siger, at disse Broer vil koste henved 200,000 Kr. Saa mangler der endnu 25,000 Kr. i det Beløb, hvormed jeg har paastaet, Statsbanernes Regnestykke er galt. Statsbanerne har imidlertid opført Udgifter til mit Projekt, som ikke hører hjemme der og ikke fandtes i deres eget Projekt. De har nemlig opført Udgifter til Værksteder. Mit Projekt medførte, at der blev Plads til Udvidelser af Værksteder, og der trænges til Værkstedsudvidelse, og saa har de uden videre ført op paa Overslaget en Kedelsmedie, og hvad dertil hører, og nye Spor ind til Værkstederne, som ikke fandtes paa Overslaget til deres eget Banegaardsanlæg. Naar det lægges til, vil den højtærede Minister rimeligvis kunne finde ud af, at jeg har Ret med Hensyn til den halve Million, som jeg havde paastaet var urigtig i Forhold til mine Beregninger. Jeg vilde gerne have det Spørgsmaal klaret; thi det betyder, som sagt, noget for Rigsdagens Medlemmer at faa at vide, hvorledes disse Beregninger foretages dels af Administrationen og dels her i Rigsdagen, og hvorledes de kommer til at staa i Forhold til hinanden og kommer til at skulle staa i Forhold til hinanden ved den endelige Afgørelse her i Rigsdagen.

Der blev forleden Dag nævnt noget om en Artikel, som havde staaet i „Finanstidende“. Det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) læste et

Stykke op, og der udspandt sig en Diskussion derom, og ved den Lejlighed udtalte den højtærede Minister, at han syntes, man kunde spare sig Ulejligheden med at faa oplyst, hvem den Mand var, der havde skrevet Artiklen, thi han havde jo skrevet, at han ikke havde Forstand paa det, han talte om, og saa kunde man lade det ligge. Men det, som den højtærede Minister den Gang sagde, var en meget fri Oversættelse af den paagældende Mands Ord. Han havde ikke skrevet saadant noget. Han havde skrevet, at han ikke vidste, hvilken af de paagældende Planer der var den bedste, og deri deler han Skæbne med den højtærede Minister og med os alle. Der er ingen af os, der ved bestemt, hvilken af disse Planer der er den bedste, og hvilken der er den daarligste. Hver af os har sin Tro. Den højtærede Minister tror rimeligvis, at den Plan, han fremsatte, var den bedste, jeg tror, det var den sletteste, men ingen ved det, og Rigsdagen synes i hvert Fald ikke at have været enig med den højtærede Minister i, at det var den bedste, eftersom han ikke har kunnet opnaa mere end 42 Stemmer af de omtrent 180 her i Rigsdagen. Derfor tror jeg, det havde været rigtigere, om man havde taget det Spørgsmaal op, som den paagældende Artikel indeholdt, og det var da dette, at det, som denne Sag rimeligvis vilde ende med, var, at Rigsdagen tog det billigste, der kunde naas, og deri havde Forfatteren fuldstændig Ret, thi det er jo det, der sker.

Jeg synes for øvrigt, at man her ikke skal sigte en Mand, der ikke er til Stede og ikke kan forsvare sig, for, at han taler om noget, han ikke har Forstand paa. Han har ikke selv brugt en saadan Vending, og om, hvorvidt han har Forstand paa denne Sag eller ikke, skal jeg ikke udtale mig, men det havde været bedre, om man ikke havde endevendt hans Ord saaledes, thi det viser sig, at selv de Folk, der taler i denne Sag og har arbejdet med den aarevis, heller ikke er saa ganske sikre paa, hvad det er, de staar og taler om. Det ærede Medlem fra Viborg (Ferdinand Nielsen) talte forleden Dag, som om Plan M var vedtaget. Det er ikke rigtigt, og det ærede Medlem for Aarhus søndre Kreds (Samuelsen) talte om, at nu gjaldt det om at faa denne Sag endeligt ordnet og faa begyndt, saa at de 100,000 Kr., som er foreslaaede til Jordarbejde, kunde komme til Anvendelse i Aar. Det ærede Medlem for Aarhus søndre Kreds har